

og ligesom man derefter har fundet Anledning til at forelægge Forslag til Lovforskrifter i begge de nævnte Retninger, saaledes har man troet, at der ogsaa i enkelte andre Henseender var Anledning til ved en Revision af nogle af Bestemmelserne i Loven af 2den Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet og det dermed nærmest i Forbindelse staaende Bygningsvæsen at søge virket til at formindskke Ildbrandenes Hyppighed paa Landet og den deraf opstaaende Fare for Mennekkelv og Tilintetgjørelse af betydelige Værdier. Justitsministeriets Opmærksomhed har nemlig i længere Tid været rettet paa det mindre heldige Indhold af nogle af den nævnte Lovs Bestemmelser, navnlig de, som angaa Ildsteder og Skorstene, i hvis Mængder man længe har troet at spore en af de alvorligste Aarsager til Ildbrandene. De Bestemmelser, som angaaende disse Gjenstande indeholdes i den nævnte Lov, ere vistnok i og for sig ikke tilstrækkeligt strenge, men, saaledes som de nu en Gang ere, vilde de dog have afgivet en noget større Betryggelse, dersom de ikke dels vare bleven tilfidsatte dels misforstaaede i et Omfang, som kun kan finde sin Forklaring ved det mangelfulde Apparat, som Loven har anordnet med Hensyn til Tilsynet med dens Overholdelse. Justitsministeriet skal i saa Henseende henvise til det hermed som Anhang følgende Aktstykke, der indeholder et fra Bestyrelsesraadet for Landbygningernes almindelige Brandforsikring modtaget Uddrag af en af sammes Direktion afgiven Beretning om Resultaterne af en efter Bestyrelsesraadets Opfordring anstillet, den største Del af Landet omfattende Undersøgelse. Efter Indholdet af disse Oplysninger, der ganske stemme med de Erfaringer, Ministeriet har erhvervet ad anden Veie, navnlig gjennem de Forhør, der optages i Anledning af stedfindende Ildbrande, kan Ministeriet ikke andet end antage, at en meget stor Del af Ildbrandene hidrøre fra Ildsteder og Skorstene samt fra den mangelfulde Afvikelse mellem de Rum, i hvilke der færdes med Ild, og saadanne Rum, der tjene til Opbevaring af let antændelige Gjenstande. Der er derfor vistnok fuld Foie til ved en virksom Indskriden fra det Offentliges Side paa dette Punkt at modarbejde denne væsentlige Rilde til Ulykkes tilfælde. Om det nu end kan antages, at der i saa Henseende kunde virkes noget ad administrativt Veie ved en Indskærpelse af den bestaaende Lovgivning ledsaget af en Veiledning til dens rette Forstaaelse, kan man dog ikke anse dette for tilstrækkeligt. Ministeriet kan nemlig for det første ikke i og for sig anse de herhen hørende Bygningbestemmelser i Loven af 2den Marts 1861 for tilstrækkelig betryggende, men anser det fornødent, at de skærpes paa flere ikke uvæsentlige Punkter. Idet man i saa Henseende isvrigt skal henvise til nedenstaaende Bemærkninger til de enkelte Paragrafer, skal man her blot fremhæve, at Ministeriet ved de foreliggende Forslag ikke paa noget Punkt troer

at være gaaet ud over, hvad man maa anse for det absolut Fornødne, og kun har foreslaaet det, som en samvittighedsfuld og kyndig Byggherre endog uden Lovbud maa anse for det nødvendige og rigtige. Der vil derfor ved disse Bestemmelser ikke paaføres Befolkningen nogen utilbørlig Byrde, men det maa tværtimod antages, at Befolkningen deri vil finde en velkommen Veiledning og en Støtte ligeoverfor ukyndige og mindre samvittighedsfulde Haandværkere. Ministeriet skal derhos allerede her bringe i Erindring, at man, samtidig med at Bestemmelserne i Almindelighed skærpes, dels paa enkelte Punkter har foreslaaet saadanne Lempelser i de nu gjældende Forskrifter, som Erfaringen har vist at kunne indrømmes, dels har, til Lettelse for den fattigste Del af Befolkningen, udvidet den Fritagelse for at efterkomme visse Bygningbestemmelser, som allerede Loven af 2den Marts 1861 § 17 indrømmede isolerede Smaabuse, hvis Værdi ikke overstiger 600 Kr., til at gjælde for lignende Bygninger, hvis Værdi ikke overstiger 1000 Kr.

Dernæst trænge efter Ministeriets bestemteste Overbevisning i endnu højere Grad end Bygningbestemmelserne de i Loven af 2den Marts 1861 indeholdte Bestemmelser om Tilsynet med Bygningbestemmelsernes Overholdelse til en Supplerings. Som bekendt hviler Tilsynet for Tiden paa Sognefogden og paa det ved Lovens § 44 anordnede Brandsyn. Det sidste udøves af Mænd, der udmeldes for et kortere Tidsrum, i Reglen ikke ere villige til paa ny at overtage Hvervet og som oftest ikke ere særligt bygningkyndige. Det kan derfor ikke undre, at det, selv om det virkelig foretages til de befalede Tider, ikke kan være fyldestgjørende, da de udmeldte Mænd savne tilstrækkelig Veiledning, idet en saadan ikke kan ventes meddelt af Politimesteren, som selv dels i Reglen er mindre sagkyndig, dels altsor optagen af andre vigtige Opgaver til særligt at kunne afse betydelig Kraft paa Brandpolitiet i dets regelmæssige Funktion. Hvad Sognefogden angaar, da stilles der, idet det fordres, at denne saa godt som ikke lønede og paa mange andre Maader af Politi- og Retsfunktioner optagne Funktionær uden særlig Anmeldelse om nye Byggeforetagender og uden særligt Bederlag skal føre Tilsyn med alle nye Byggeforetagender i hans Distrikt, utvivlsomt til denne altsor store Fordringer, saa at det ikke kan undre, at dette Tilsyn mange Steder næsten har vist sig uvirksomt. Om helt at forandre det nævnte Apparat kan der nu, under Landpolitikens nuværende Organisation, næppe være Spørgsmaal. Men Ministeriet har troet, at der var fuld Foie til at forsøge, om ikke det nuværende Tilsyn ved nogle supplerende Bestemmelser kunde gjøres betydelig virksommere. Man foreslaar i saa Henseende først, at alle vigtigere Byggeforetagender, der falde ind under Lovens Forskrifter, forud skulle